

Nr 30.

Ankom till riksdagens kansli den 17 mars 1930 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av motion angående fullständigt frigivande av sälfångst med sax.

(2: a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 359, hava herr *Lövgren m. fl.* hemställt, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj: t anhålla om sådan ändring uti jaktstadgans § 13 mom. 7, att ordet säl bortfaller och att ett nytt mom. 8 tillfogas samma paragraf med följande lydelse: Sälfångst med sax vare fri och kan ske utan föregående anmälan till jaktvårdsmyndighet.

Beträffande de skäl, som åberopats såsom stöd för denna framställning, hänvisas till motionen.

Över motionen har i vederbörlig ordning inhämtats yttrande från vetenskapsakademien, vilken därvid åberopat ett av dess naturskyddskommitté i ärendet avgivet utlåtande (se Bil.).

Enligt gällande jaktstadga (13 § 6 och 7 mom.) erfordras för djurfångst med sax särskilt tillstånd av länsstyrelsen, vilket tillstånd endast får ges för viss tid, ej överstigande ett år, och vidare är den, som vill begagna sig av sax, skyldig att låta kungörelse därom med uppgift om platsen, där det skall ske, införas i tidning inom orten så ock söndagen förut uppläsas i närmaste kyrkor; sådan kungörelse skall förnyas var tredje månad.

De åtgärder i fråga om tillstånd och kungörande, som äro i jaktstadgan föreskrivna beträffande bland annat fångst med sax, kunna anses vara ganska betungande. Därest — såsom även vetenskapsakademiens naturskyddskommitté håller före — dessa åtgärder icke äro av behovet påkallade, då det gäller sälfångst, torde jaktstadgans bestämmelser i denna del böra undergå ändring. Utskottet anser sig därför böra tillstyrka åtgärder i motionens syfte.

Med hänsyn till vad naturskyddskommittén anfört rörande ett nytt slags giller för säl, avsett att fästas på flytande stockar, anser sig jämväl utskottet böra framhålla, att dylika giller — såvida de överhuvud skulle kunna tillåtas — givetvis ej borde inbegripas i den ifrågasatta befrielsen.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

Utskottet.

att riksdagen i anledning av motionen II: 359 må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om ändring i gällande jaktstadga i syfte att befria den, som vill idka fångst av säl med sax, från skyldighet att begära länsstyrelsens tillstånd samt att låta kungöra saken.

Stockholm den 14 mars 1930.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 18.

Bilaga.

Till Kungl. Vetenskapsakademien.

Sedan till naturskyddskommittén för yttrandes avgivande överlämnats en remiss från Kungl. Jordbruksdepartementet av motionen n:r 359 i riksdagens Andra kammare rörande »fullständigt frigivande av sälfångst med sax», får kommittén vördsamt anföra följande.

Sälfångst med sax idkas i ganska liten utsträckning vid våra kuster. Den sax, som av ålder brukats för dylik fångst, måste både på grund av fångstmetodens art och på grund av bestämmelse i § 14 av jaktstadgan vara gillrad under vattenytan och i regel på rätt avsevärt djup, så att den ej kan åstadkomma någon olyckshändelse för människor eller andra djur än de för fångsten avsedda sälhundarne, som när de fångats av saxen antingen genast dödas eller inom några minuter dränkas, emedan det fångade djuret ej kan komma upp till ytan för att andas. Under sådana omständigheter synes det ej vara av behovet påkallat, att för användandet av sådant fångstmedel skall behöva erfordras tillstånd från Konungens befallningshavande eller kungörelser i kyrka och tidningar. Kommittén har sålunda så till vida ej något att erinra mot motionens syfte.

Däremot har det kommit till vår kännedom, att man på senare tid försökt konstruera ett slags giller, som är avsett att fästas på flytande stockar, på vilka sälhundarne stundom pläga krypa upp för att vila, samt på skär. Dessa giller avse sälhundarnes dödande eller fasthållande. Då dessa till följd av sin placering lätt kunna orsaka olyckshändelse böra de vara förbjudna och i varje fall ej innefattas i det frigivande för användning av sax för fångst av säl, som motionen åsyftar.

Stockholm den 21 februari 1930

för Kungl. Vetenskapsakademiens Naturskyddskommitté

Einar Lönnberg.